

konsekvensvurdering, at en plan eller et projekt for det første kan skade et internationalt naturbeskyttelsesområdes integritet, for det andet vil indebære forringelse af områdets naturtype eller for levestederne for arterne og for det tredje kan medføre forstyrrelse, der har betydelige konsekvenser for de arter og områder, det er udpeget for at beskytte, ja, så kan planen eller projektet ikke vedtages. Og der kan derfor heller ikke gives dispensationer eller tilladelser til igangsætning heraf.

Det er klart, at når vi går ind og ser på hele naturbeskyttelsesloven i efteråret, så vil vi også ved den lejlighed se på, om der er nogle ting, der skal ændres. Det er ikke sådan, at jeg nu har fundet frem til dem og sagt, at det er det, vi skal gøre, men vi ved jo, at naturbeskyttelsesloven skal revideres til efteråret, og det skal skovloven og det skal alle habitatbestemmelserne. Så derfor bliver der nok at tage fat på.

Men i lyset af de ting, der er nu, er der ingen grund til, at vi skulle gå ind og lave de her ting på det her tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg takker for redegørelsen, men jeg synes ikke helt, at det var det, jeg spurgte om, som ministeren redegjorde for. Så derfor vil jeg godt prøve at stille spørgsmålet lidt mere præcist.

Jeg er med på, at vi skal overholde VVM-direktivet. Selvfølgelig skal vi det. Det kan man implementere på forskellig vis. Det har landene gjort på forskellig vis. I Danmark har vi valgt at gøre det via regler for VVM, som gælder for de største husdyrbrug, altså en vurdering af virkning på miljøet. For dem, der ligger under, har vi screeningsregler, så man skal vurdere, om det er nødvendigt at lave sådan en VVM-redegørelse.

Det, jeg gerne vil bede ministeren forholde sig til, er: Er de regler her formelt, som de ser ud på papiret, gode nok til at sikre vores drikkevand, til at sikre vores naboer, til at sikre vores sårbare natur? Det er den formelle del af det.

Den anden del er den reelle del. Bruges de også offensivt og stramt nok ude i amterne efter ministerens opfattelse? De bruges jo meget forskelligt. Det er jo meget forskelligt, hvor stramme krav man stiller, hvilken procedure man har i amterne. Men mener ministeren, at de nuværende regler er gode nok på papiret og på den måde, de bliver anvendt ude i amterne? Det mener jeg ikke de er. Men jeg vil gerne høre mini-

sterens opfattelse af det meget præcise spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Ja, jeg er ikke bekendt med, at man generelt vil sige, at de her regler ikke virker. At der ikke skulle kunne forekomme en fejl, tror jeg man skal passe gevaldigt på med at sige, men jeg har ingen meldinger om, at det generelt ikke er i orden.

Det er klart, at man har det udtryk, og det har jeg sagt én gang, at det er den kumulative effekt. Og der har jeg sagt, at lige det synspunkt vil jeg rejse over for amterne.

Men ellers efterlader den holdning, som jeg har mødt ude omkring – jeg har jo også besøgt alle amtsråd – mig generelt ikke i en situation, der gør, at jeg mener, at reglerne ikke gør det. Men noget af det, der optager regeringen meget, er, om vi har sikret, at den øvrige del af befolkningen, altså dem, der bor i nærheden af de her landbrug og svinebrug, så de også føler, at informationen er god nok. Det er noget af det, der vil optage os, også når vi er inde og kigge på naturbeskyttelsesloven. Så dér kan man sige, at der altid vil være en diskussion, men det er sådan mere informationsviden om det.

Det andet, spørgsmålet gik på her, var jo mere, hvordan amterne bruger det. Men ud over det kumulative princip har jeg ikke nogen meldinger om, at det skulle være noget generelt, at amterne ikke gør det, de skal.

Formanden:

Så tager vi fat på ordførerrækken. Hr. Eyvind Vesselbo.

Eyvind Vesselbo (V):

Indholdet i det beslutningsforslag, der ligger her, er jo af fru Pernille Blach Hansen blevet lanceret mange gange i medierne i det sidste halvandet års tid. Jeg må jo anerkende, at fru Pernille Blach Hansen kæmper for sagen, og man kan jo kun se positivt på, at der er nogen, der kæmper for en sag.

Men derfor må det undre, at denne her sag ikke, når nu fru Pernille Blach Hansen kæmper så meget for den, blev gennemført i de 8, næsten 9 år, som den tidligere regering sad, og hvor man havde miljøministeren, som kunne have gennemført det her.

Når man så læser forslaget og bemærkningerne, bliver det lidt tragikomisk, fordi der står, at